

Obsah

Kronika

Operace Overload	4
Podzimní voda I.	9
Podzimní voda II.	10
Cykloaudience v Lánech.	13
Podzimní sraz v Kácově.	16
Kompozice z podzimáku	19
Lekce řeči těla.	26
Pražská 100vka.	27

Ze ŠUPlíku

Malé uzlíkové pojednání – část I. . .	29
---------------------------------------	----

NášUP

Vědecký koutek	31
----------------------	----

Proč čtu ŠUP

Louis Armstrong
trumpetista

„Zajímám se o trubky, a proto je pro mě časopis ŠUP tím správným zdrojem inspirace.“

Editorial

Možná by bylo dobré říct, že ŠUP nemůže vycházet alespoň trochu pravidelně, když do něj nebudeme mít co dávat. Také si myslíme, že by bylo dobré, aby do ŠUPu psalo co nejvíce lidí. Ostatně za zápis do ŠUPu se dají snadno získat nějaké chechtáky a přitom nemusí být nijak dlouhý (ačkoli i na dlouhé zápisy tu máme pár expertů).

Důležitější je, aby se psaly při čerstvé paměti co nejdřív po skončení akce a ne až za půl roku, kdy už se všechno zapomene. Ten, kdo se přihlásí, že zápis napíše, by ho měl skutečně v dohledné době napsat a odevzdat (poslat emailem na sup@vysehrad.org).

Z tohoto ŠUPu bychom si vás dovolili upozornit hlavně na zápis z podzimáku zkomponovaný z textů Tašky, Čoči a Pepy. Je z něj vidět, že delší zápisy není nutné napsat celé, ale můžou se rozdělit mezi pár lidí a každý napsat třeba jeden, nebo dva dny, čímž vznikne zajímavý literární útvar – kompozice:-).

Mungův zápis ze Slovenska sice není tak rozsáhlý, jako jiné zápisy z podobných akcí, ale možná právě o to je čtivější. Za přečtení určitě stojí i Vrápencův zápis z Pražské stovky, který vtáhne do děje i ty, co tam nebyli. Zajímavostí pak je setkání Špatníků s prezidentem Klausem v Lánech.

Alfons se nechal přemluvit, aby se s námi podělil o své rozsáhlé znalosti z horolezectví a připravil první díl pojednání o uzlech. Rozhodně stojí za přečtení a těšíme se na díl druhý. Fotografická část vědeckého koutku pak jistě pomůže všem fotografům v oddíle, kterých není málo! To samé platí o části strojírenské.

Těšíme se na vaše další zápisy a doufáme, že další ŠUP vyjde s vaším přispěním co nevidět!

redakce

Příspěvky

Připomínáme, že se blíží konec roku a s ním začátek nového roku a nutnost zaplatit členské příspěvky do oddílové pokladny. Příspěvky činí jako vždy 300 Kč, zaplatit se musí do konce ledna 2005. Za každý týden prodlení se platí navíc 5 Kč, takže dejte pozor, abyste je uhradili včas!

Příspěvky plaťte svému rádci, který vám za to vystaví potvrzení o převzetí (příjmový pokladní doklad). Nezapomeňte, že máme novou účetní – Sašu – a ta ví, jak pohledávky vymáhat:-)

Letáky

Máme stále k dispozici nově natištěné letáky. Budeme rádi, když je využijete při propagaci oddílu.

Rybičky

V akváriu se letos urodilo. Máme zde plno malých i trochu větších sumečků a „blackmol“ Máte-li doma akvárium, rádi vám nějaké rybky dáme. Případně i nějakou kapradinu (Microsorium). Dotazy u Kuleho.

**Jedině v oddíle se
dobře najíte!**

**MYSLÍM TO
UPŘÍMNĚ**

Operace Overload

Slovensko – Malá Fatra 2004

21. – 31. srpna 2004

Puťáku se nás zúčastnilo čtrnáct: Maďal, Tatouch, Omv, Hošek, Kotul, Mungo, Baloun, Kex, Kule, Aha, Hroch, Vrápenec, později Křeček a také Kvíčala, který se jako jediný Pytlík s námi statečně vydal do divokých hor Malé Fatry.

Den D, 20. 8., pátek

Jako snad každý rok jsme se sešli na Hlavním nádraží ve večerních hodinách. Kolem jedenácté hodiny jsme se nalodili do vlaku. Noc jsme nějak přečkali namačkání ve dvou coupé.

D+1, 21. 8., sobota

V ranních hodinách jsme přestoupili na vlak do Trenčianské Teplé. Zde jsme nased-

Úzkorozchodná železnice z Trenčianské Teplé do Trenčianských Teplíc

li na místní vláček jedoucí rychlostí 10 km/h, a mně tak naše jízda připomínala spíš vyhlídkový výlet po safari. Po tak dvaceti minutách, kdy jsme měli možnost zhlédnout normální život místních obyvatel z oken našeho vyhlídkového vlaku, jsme dorazili do Trenčianských Teplíc. Tady Kule zjistil, že Křeček neví, kde se přesně sejdem, resp. to ví, ale zato blbě. Zprvu musel absolvovat cestu zpátky vyhlídkovým vozem do Trenčianské Teplé Vrápenec, po něm Aha a na závěr i Kule s Kvíčalou. Takže zbyla skupina tzv. (Š)patničí tj. Maďal, Tatouch a špati. Jelikož jsme na nikom z vedlejší skupiny nebyli závislí, mohli jsme vyrazit.

Celý den jsme šli po modrý značce. Na oběd jsme zastavili u pobořeného kravína. Po jídle jsme přečetli kousek z mně dobře známé knížky Daleká cesta za domovem a pak jsme si dali dávku zdravého spánku. I když jsme byli mimo značku, ospravedlňovali jsme si toto dvouhodinové zachrápání tím, že čekáme na Výry a spol. Musím se přiznat, že to bodlo. S druhou skupinou jsme se potkali až pod Česanou horou. Již v plném počtu čtrnácti členů se naše společenstvo vydalo dál po značce ke studánce. Tady jsme udělali ve vařících skupinkách čítajících 3-4 lidí večere a šli spát.

D+2, 22. 8., neděle

Ráno jsme vstali v porovnání s dalšími dny velmi pozdě a vyrazili. Už zase bez Výrů, protože ti ještě ani nevylezli ze spacáků. Naobědvali jsme se na vršku, kde jsme měli pohled na spací místo. Výry jsme tam už ale nezahledli. Přečetli jsme další kus z králíků (Daleká cesta za domovem) a pustili se dál. Při odpočívání na jednom kopci jsme se dočkali kromě očekávaných členů naší skupiny i části kulecí výpravy. Možná vám na tom nepřijde nic tak zvláštního, ale další setkání nás čekalo až o dva dny později. S Kulem jsme šli ještě pár

kiláků a pak jsme se zase rozdělili. Později jsme sešli z modrý a vydali se na červenou. I tu jsme ale po čase opustili a mimo značku jsme se prodrali až k louce nedaleko Horné Středné. Tady bylo i místo našeho odpočinku (přes noc, tzn., že jsme tam neumřeli). Pro vodu jsme museli jít dolů do údolíčka a v šeru nabírat z kaluží vodu na vaření. Tato skutečnost nám ale chuť k jídlu nesebrala.

D+3, 23. 8., pondělí

Ještě když jsme leželi ve spacácích, k nám přišel nějaký zemědělec a povídal nám, že klesla cena dolaru (aspoň myslím, že to říkal). Tuto informaci jsme v naší situaci pochopitelně uvítali. Tentýž člověk poté začal jezdit s traktorem po poli, na kterém jsme spali. Tím nám dal najevo že bychom asi měli vypadnout, tak jsme se sbalili a vyrazili do nedaleké vsí Zliechov. Nemusím snad ani psát, že jakmile jsme zjistili, že je zdejší obchod otevřený, vzali jsme ho útokem. Po doplnění všeho potřebného i nepotřebného☺ jsme se vydali za vesničku,

kde jsme si dali oběd a jako vždy přečetli kus králíků. Zde jsme i očekávali setkání s Kulem a spol. ale to štěstí (smůlu) jsme měli, jak už bylo výše řečeno, až příští den. Odpoledne jsme pak měli v plánu zdolat vrch Strážov (1213,3 m), což se nám taky podařilo. Za spací místo bylo zvoleno sedlo Samostrel ležící na rozcestí zelené a žluté značky. Toho dne jsme se také poprvé umyli v nedalekém potoku. Maďal nám poté u ohně interpretoval, co si přečetl na nástěnce ve Zliechově o medvědech. To zapůsobilo hlavně na Hoška, který se potom nechtěl příliš vzdalovat od ohně.

D+4, 24. 8., úterý

Ráno jsme se vydali po žluté, kus po silnici a pak přes lesní cestu na červenou. Nutno podotknout, že terén byl dosti náročný. Tady jsme si dali obědek a na tomto místě došlo k šťastnému (?) shledání s druhou bandou. Nemělo smysl chodit dál, protože se nikde v blízkosti nenacházela životně důležitá voda.

Na tábořišti u Horné Stredné si s námi přišel popovídat traktorista předtím, než se pustil do senoseče.

V plném počtu jsme se proto vydali na asi kilometr vzdálené místo spaní Pod Čelom.

D+5, 25. 8., středa

Jako vždy jsme (Špati a spol.) vyrazili dřív než Výři, a tak jsme s předstihem dorazili do Fačkovského sedla a odtud dál na Kľak. Já osobně jsem dorazil jako druhý na Sevanské sedlo a to jen proto, že jsem chtěl dostihnout Kexe. Užůž jsem ho viděl, chvíli byl jen o pár metrů napřed, ale pak jsem ho zase ztratil. Na Kľaku jsme dali oběd a čekání na ostatní jsme zkracovali čtením. Abych řekl pravdu, tak mě Kľak zklamal. Na Kokoříně bylo aspoň občerstvení, ale tady? Tady je prd!

Kolem čtvrtý jsme vyrazili dolů k nedaleké chatě. Tato chajda byla velmi luxusně zařízená. Měla pramen, dřevo, latrínu, no prostě paráda. Nevím už přesně, koho napadlo, že se sebereme a s věcmi se vyškrábeme zpátky na Kľak. Protože už byla tma, tak někteří odmítli někam chodit a radši setrvali u chatičky. Ani nevím proč sem se tam nahoru trmácel, ale je pravda, že jsem nelitoval. Bylo impozantní vidět z tak vysokého kopce (Kľak má úctyhodných 1351 m n. m.) bouři, která se hnala nad malými

vesničkami v údolí a nechat do sebe opírat vichr, který svištěl všude kolem. Vždy, když se zablesklo, objevil se vysoký dvou-ramenný kříž, který dominoval vrcholu.

D+6, 26. 8., čtvrtek

Ráno jsme se vydali na sraz s „chatařema“ (ti, kteří spali u chaty), který byl v sedle pod Kľakem. Nepřišli ani po hodině čekání, a proto jsme radši šli. Při zastávce jsme se jich konečně dočkali a vyrazili dál. Maďal říkal něco o dvou klikách za minutu zpoždění, ale to zůstalo promlčený. Na oběd jsme zastavili u Skalek, kde jsme přečetli další kus „králíků“ a přeřvávali se s druhou skupinou, která četla tuším Den trifidů. Po zjištění, že nikde dál není voda, jsme radši zůstali na Úplazu. Při cestě pro vodu se spustil hroznej liják a ten nás potom věrně doprovázel ještě další den.

D+7, 27. 8., pátek

Tento den se nám nezadařilo vstát a odejít ráno. Kule se sice snažil nás vykopat a stále opakoval: „Podívejte, támhle vykukuje sluníčko! Bude hezky!“, ale nás neoklamal. Důkazem je to, že jsme vyrazili okolo poledního. Na spacím místě jsme si dali

Mamička dávaj na mňa pozor! Aneb Špatníci na houpačke.

ještě malý obídek a pak hurá na Hnilickou (Hlinickou) Kýčeru. Cesta tam byla pěkně hnusná, ale když jsme vylezli až na vrchol, naskytl se nám krásný výhled do okolní krajiny, která byla celá schovaná v mlze, takže jsme vlastně viděli velký... Nic. Odtud nás cesta vedla do sedla Maríková, kde jsme zkousli oběd a razili dál na Hornou Lúku. 500 metrů od ní u cesty jsme postavili stany a šli pro vodu. Celý tento den bylo zataženo a tak ve chvíli, kdy jsme už měli obydli, ale byli jsme mimo něj, muselo zákonitě začít pršet. Taky že začalo. A hodně hustě. Než jsem se vrátil ke stanům, byl jsem durch úplně celej mokrej. Vidina toho, že počasí se do konce puřáku nezmění a já budu furt v mokrejch botách, mi srazila morálku. Nakonec jsem ale boty sušil a sušil až jsem je v půl jedný ráno dosušil a mohl jsem jít v klidu spát (tímto bych chtěl poděkovat Tatouchovi, který mi poradil metodu vedoucí ke kýženému usušení).

D+8, 28. 8., sobota

Dnes jsme vyrazili z Horné Lúky na Věternou a odtud jsme se pomalu posouvali po borůvkových keřích, tam, kde jich bylo zrovna nejvíc. To způsobilo neorganizovaný pohyb mimo značku. Když bylo po

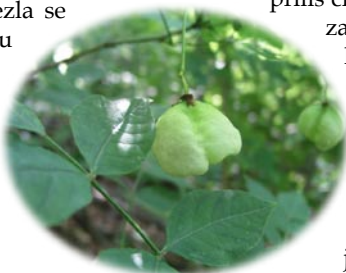
poledni, vystřídali jsme žraní borůvek za žraní chlebů (pravda je, že někdo zůstal u těch borůvek, protože mu připadalo moc těžký vyndavat chleba z bařohu). Na obědovém místě jsme strávili ještě několik hodin opětovným požíváním borůvek, stavěním přehrad, hraním frisbee atd. Když jsme se začali rozhodovat, jestli už náhodou nemáme jít, začaly nás obkličovat krávy. Neobešlo se to beze ztrát. Hošek z nás utrpěl asi největší (vlastně o nikom jiném, kdo by něco ztratil, nevím) újmu, a to jednu drahou ponožku a pak šampón. Krávy Hoška evidentně považovaly za narušitele jejich území, a proto ho napadly zákeřně přímo v potoce, když si chtěl mýt hlavu, a hnaly ho korytem nahatýho bez ponožky a bez šampónu. Radši jsme se rychle zabalili, slíbili kravám pomstu na jejich českých sestřách usmaženejch v McDonald's a honem vypadli. Bylo to těsný, protože obklíčení kolem nás se už skoro uzavřelo. Spací místo bylo vzdálený asi 500 m od kravího stáda a taky to tomu odpovídalo. Bylo velmi těžké najít místo pro stan, protože bylo všude strašně moc lejn. Ostatně kdo byl na letošním podzimním táboře, jistě pochopí, co tím myslím. U

ohně pak Maďal s Ahalbertem zkapalnili pár písniček a šlo se spát.

D+9, 29. 8., neděle

Hned ráno se rozhodlo, že nasbíráme borůvky do klubovny, a tak se všichni rozprchlí do okolí na různé sběrné borůvek. Po sběru jsme se rovnou naobědvali a vyrazili směrem k Velké Lúce, nejvyššímu vrcholu námi dosaženému na tomto putování, tyčícího se do výše 1475,5 m n. m. Tady někdo našel poklop do podzemí a tak se nás tam většina spustila. Tuším, že tam měl Hroch i kulecí kameru a natáčel tam s night vision. Co se stalo se záběry z tohoto objektu, nevím, ale Kule je asi smazal. Pod vrcholem Minčol na Dlhé Lúce jsme se zastavili a šli pro vodu, která na mapou určeném místě samozřejmě nebyla. Nebo vlastně byla, ale pramen vyschnul. S vodou nabranou z potoka jsme se nakonec vrátili na rozcestí a slezli z cesty, kde jsme se utábořili.

Po večeri se nás většina slezla se spacáky k jednomu stromu a spala pod širákem. To bylo jednou za letošní puťák. Loni jsme naopak pouze jedinkrát spali pod stanem.

D+10, 30. 8. pondělí

Tento den jsme radši vstali dřív, abychom chytli vlak ve Strečnu. Vydali jsme se dál po červené přes Minčol, Úplaz a Javorinu a zastavili jsme se až před Strečnem, kde jsme počkali na opozdilce a dočítali „králíky“. Odtud jsme se vydali na vnější návštěvu místního hradu. Vnější návštěva znamená, že jsme se nedostali dovnitř, protože bylo zamčeno. Plni kulturních zážitků z návštěvy této památky jsme vyrazili do tamějších potravin. Tady jsme způsobili takový rozruch, že nás začali jednoho po druhém vykopávat z obchodu. Musím uznat, že tento přístup mě poněkud překvapil. Opustili jsme tedy okolí obchůdku a spěchali se umýt a obecně zkulturnět.

V mlze na Hnilické Kýčeře

Jako příhodná lokalita se ukázal nedaleký zatopený lom, kde jsme se vykoupali a někteří zde i skákali do vody ze skály. Tatouch utrousil něco o tzv. skokanech, tj. lidech, pro které byl jeden takový skok osudný. Utopili se, nebo když měli štěstí, tak jen ochrnuli. Potom už neměl nikdo příliš chuti skákat znovu. Když už se začalo smrákat, všichni se převlíkli do alespoň méně jetého oblečení. Já osobně jsem měl do vlaku speciální kalhoty a tričko, které jsem si celou dobu šetřil, ale někteří se spokojili pouze s čistými ponožkami. Na nádraží jsme si počkali čtvrt hodiny, než dorazil vlak. S ním jsme se dostali do Žiliny, kde jsme si krátili čas na přestup, jak se dalo. Hroch se nechal automatickou mašinou zvážit, změřit atd., u čehož mu ochotně asistoval jeden slovenský kolemdoucí. Nakonec jsme se přece jen dočkali vybraného vlaku, který nás odvážel směrem ku Praze a Hlavnímu nádraží.

D+11, 31. 8. úterý

Na Hlavák jsme dorazili okolo šesté ranní se všemi věcmi (foťáky, kamerami), udělali kolečko a rozutekli se do svých domovů.

zapsal Munghóslav

Podzimní voda I.

17. – 19. září 2004

V pátek jsme se vlakem přesunuli z Vršovíc do Vyššího Brodu a za hluboké tmy jsme dorazili do prázdného campu u řeky. Pan Ahalbert s loděmi měl dorazit až později v noci, a tak jsme šli spát – většinou do stanů, někteří pod širák. Po nějaké době několik z nás probudil hluk příjíždějících lodí, a tak jsme se složili a pokračovali ve spánku. Noc byla velmi chladná a ráno jsme se probudili do moc hustý mlhy. Vůbec se nám nechtělo ze spacáků, a tak jsme počkali do pozdních dopoledních hodin na průchod slunce.

Pak se jelo. A protože je to už dávno, vůbec si nepamatuji podrobnosti. Snad jen, že se v Herbertově Ahalbert cvaknul a někde jinde Kuba spadl do vody. Asi třikrát jsme objeli dokola hrad Rožmberk a protože bylo pěkné počasí, během oběda se strhla mohutná vodní bitka, na souši i v řece.

Zakotvili jsme nedaleko Zátone na osvědčeném tábořišti s výhledem na zátoňský kostel. Po večeri jsme dostali chuť na pečená jablka – vydali jsme se tedy na procházku k jedné jabloni kus dál po proudu.

Jana a Alfons před jezem

Cestou jsme nabrali ve vsi vodu a prohlédli si kostel se hřbitovem.

Tentokrát se noc pod širým nebem rozhodla strávit Tchínže. Ráno byla opět mlha, ale ne tak hustá jako první den. Počasí bylo opět horké, takže se opět, všichni až na pár mrzutých posádek, věnovali bitkám. Na jednom z jezů se cvakli Magda s Kubou a Jana s Řepkou k tomu neměly daleko.

Průjezd papírnami ve Větrní zrovna romantický nebyl, ale zato tam měli alespoň hezkou retardeurku. Na předměstí Krumlova jsme dorazili akorát včas, abychom stihli u hodných zahrádkářů nechat loď, převléci se a městským autobusem dojet na vlak. No a po mnoha hodinách jsme šťastně dojeli do Prahy.

zapsali Jana&Jírovec

Počasí bylo opět horké, takže se všichni až na pár mrzutých posádek věnovali bitkám

Podzimní voda II.

24. – 26. září 2004

Druhá voda měla být původně čtyřdenní, ale nějak se to nepovedlo, především proto, že byl nedostatek mužstva (a ženstva) na posádky a počasí se tvářilo studeně a deštivě. Původní plán počítal s tím, že odvezeme lodě z Krumlova zpět do Vyššího Brodu a odtud sjedeme do Českých Budějovic.

Nakonec jsme jeli pouze z Krumlova do Budějovic. Čest háčků zachraňovali Vavřík s Pibižuchem (toho jsme přemluvili až na poslední chvíli a už ani nevím na co jsme ho nalákali – počasí a voda to určitě nebylo, snad nějaké jídlo či sladkost?). V jednu chvíli to vypadalo, že bude i málo kotrčníků, ale z nesnází nám pomohl pan Volek, který se k nám taky přidal. Říkali jsme si

Plácův oblíbený háček (Magda) bohužel dočasně emigroval, ale Plác si poradí i sám

totiž, že by si zasloužil nějakou odměnu za to, že nám tak často a ochotně vozí lodě, ale nejsem si jistý, jestli to nebyl spíš trest. Nicméně mu za obě děkujeme. Ale teď hezky po pořádku.

V pátek jsme vláčkem dojeli do Krumlova, prošli jsme tichým večerním městem, půlka lidí se někam zaběhla a pak nás (mě, Tatoucha a Sašu) zase doběhla – prý šli fotit. Společně jsme došli do kempu v Novém Spolí. Zde jsme se nejdříve zastavili, pak postavili tropika a snědli večeri. Později dorazil Ahalbert s Pibižuchem a ještě později pan Volek s Vavříkem.

Poté jsme zalehli a snažili se chovat nenápadně, ježto jsme si nebyli jisti, jestli je kemp otevřený a my nemuseli platit za nocleh. Dlouho do noci nás pak budili svým řevem nějakí lidé, kteří měli na druhé straně kempu nějakou pártyčíněcotakového. Maďal se Sovou byli zvědaví, a šli se tam podívat a nějak se tam zdrželi. Ráno říkali, že tam ti lidé hráli na kytaru a zpívali vícehlasé písničky a že to bylo skvělé. Mě to tedy tak sqělé nepřišlo, ale možná jsem byl jen moc daleko a moc ospalý.

V sobotu po snídani začalo pršet a tak jsme se sbalili, došli pro lodě a přijel Krup. O složení posádek jsem již tak trochu mluvil, z dvanácti lodí byly kompletní pouze dvě – Tatouch s Pibižuchem a pan Volek s Vavříkem. My ostatní jsme jeli singl – Kule, Plác, Sova, Maďal, Krup, Saša, Ahalbert, Kubula, Baloun a já.

Večerní idylka v Krumlově

Po té, co jsme si rozebrali lodě a ostatní materiál (pádla, vesty, kanystry, pilu, kytaru), jsme za vytrvalého deště vyrazili k prvnímu českokrumlovskému jezu. Ten jsme „zkoníčkovali“ po pravé straně a vydali se vstříc dalším čtyřem jezům. Většina z nich se většinu přetahovala, akorát někteří odvážlivci si sjeli jez pod zámekem a nutno říci, že úspěšně.

Když jsme překonali všechny nástrahy Českého Krumlova, pluli jsme dál krásným podzimně laděným meandrujícím vltavským údolím. Kolem skal Sedm špicí, které nejednou pokořili takoví borci jako Maďal a Alfons, jsme pluli k místu kde jsme letos na táborové výpravě s Pytlíky brodili. Odtud pořád dál a dál až k deltě světoznámého veletoku, známého domorodcům a odborné veřejnosti jako Jílecký potok (my však víme, že správný název je Malčický, neboť protéká naším táborem).

O několik kilometrů dál na nás čeká vzduť jezu ve Zlaté Koruně a samotné toto městečko. Ještě předtím jsme v Rájově podkří-

žili silnici číslo 159 spojující ČB a ČK. Jez ve Zlaté koruně jsme překonali bez problémů, anžto tam je celkem pěkná „retardérka“, která dole hezky zmáčí háčka, což nás však moc netrápilo (proč asi?). Dál nám cestu zpříjemňovaly peřejky a my jsme pomalu začínali myslet na to, kde na noc zakotvíme. Myslím, že jsme nakonec bydleli někde v lese na půl cesty mezi Zlatou Korunou a Dívčím kamenem.

Večer jsme prováděli takové ty standardní úkony jako je stavění stanů, řezání dřeva, rozdělávání ohně, vaření večeře, vaření čaje, vylévání čaje, hraní na kytaru, očištění chrupu a těla, zalézání do spacáku a nakonec i spaní.

V neděli jsme se snažili vstát o něco dříve než obvykle, avšak měli jsme s sebou Ahalberta, takže jsme nakonec vyráželi v obvyklý čas. Před sebou jsme měli celkem dlouhý úsek, protože jsme se rozhodli dojet až do centra Českých Budějovic, k Ahalbertům (na zahradu).

Krumlovský zámek

Počasi se celou neděli nějak se nemohlo rozhodnout, jestli už bude deštivý podzim a nebo nám dá naposledy ochutnat babího léta. Chvillemi se tvářilo velmi mírumilovně a v následující chvíli jsme na sebe nestíhali navlékat pláštěnky. Cestu k jezu u Zátkových mlýnů nám zpříjemňovaly peřejky a mělčinky a občas taky déšť. Po té, co jsme přenesli jez, jsme propluli podél bří. Zátků - nutno dodat, že je to jedna z mála fabrik podél Vltavy, které fungují, prosperují a taky se je snaží udržovat - zrovna dělali novou fasádu jedné z budov.

Odtud je to do Boršova co by kamenem dohodil. Tam mají fungl nový most a liliovník tulipánokvětý, což našťestí Kule nevěděl (já se to dozvěděl až teď z mapy), takže nezdržoval. Odtud je to do Rožnova (předměstí ČB) už jen skok. Stačí překonat dva polorozpadlé sjízdné jezy a jste tam. V Rožnově je jez třetí, nerozpadlý a také sjízdný.

Odtud už je to nuda - „samej volej“ až k dalšímu jezu (spíše malé přehradě, kterou je nutno přenést) a pak dál regulovaným korytem na soutok Vltavy s Malší, kde odbočujeme a plavíme se po líně Malší kus proti proudu až tam, kde mají Ahalbertovi byt, auto a náš vlek na loď.

Rychle vytahujeme loď z vody, čistíme je, nakládáme na vlek a převlékáme se. Pak jsme pozváni paní Volkovou na čaj což

Krumlovské nábreží nad jezem

Runový kámen nalezený u Vltavy

vděčně přijímáme - přeci jen není nijak zvlášť hezky a teplo na nějaké vysedávání na travičce. U Volků dostáváme kromě čaje ještě moc dobrou bábovku a makovec. Taky zde obědváme (z našich zásob) a někteří „nenažranci“ se nechají přemluvit na údajně zbylé španělské ptáčky. Prý by to paní Volková musela vézt domů a dát sníst Pibizuchovi, což jako argument chápeme a proto se dál už nebráníme.

U Volků v teplíčku se nám opravdu líbilo, avšak někteří spěchavci jsou již nervózní a tak se dělíme na tři skupiny. První vyráží vlakem, druhá se cpe bábovkou a jede o něco později autobusem.

Jako poslední jedu já s Krupem a panem Volkem autem s loděmi. Cesta proběhla bez potíží a kolon. Když v Bráníku vykládáme loď přichází nám pomoci autobusová skupina a pak se všichni společně vezeme na korbě maskování loďáky a tropiky do klubovny. Tam vykládáme pádla a vesty a ... tím to všechno vlastně končí a my odcházíme dom.

Turbo

PS: Ke skládání lodí je zapotřebí připomenout, že pomáhat s nošením přišli všichni (!), kdo jeli busem a akce tak proběhla velmi rychle. Krup

Cykloaudience u prezidenta v Lánech

18. září 2004

Vše naznačovalo, že o účast na vodách je příliš veliký zájem, a tak jsme se dohodli, že bychom se měli nějak prostrídat. Ačkoliv to nakonec snad ani nebylo nutné, rozhodli jsme se s Krupem vyrazit s několika zájemci místo první vody na cyklistický výlet. Nakonec s námi jeli ještě OMV, Kubula, Tygr, Sova a Turbo.

Úspěšně jsme usadili sebe i svých sedm kol ve spěšném vlaku na Rakovník. Jako v letadle nás posádka uvítala na palubě a pak jsme vychutnali průjezd Pražským Semmeringem. Chladné ráno a obloha bez mráčku dávaly tušit, že nás čeká krásný podzimní den. Vystoupili jsme v jedenáct hodin v Lužné u Rakovníka, kde bylo jednohlasně rozhodnuto, že navštívíme železniční muzeum. A to musím čestně prohlásit, že jsem nikoho nepřemlouval a ani jsem na tom neměl žádný zvláštní zájem, protože jsem tam byl o pouhý týden dříve. Co jsme tam všechno viděli nebudu popisovat, zajďte se tam podívat sami, nebo koukněte na www.os.cd.cz/muzeum. Jisté je, že Kubula asi po půl hodině prohlásil „už teď ten výlet stál za to“, že se Turbo rozhodl tam vzít Pytlíky a že jsme tam strávili přes

Sova vypustil duši (urval omylem ventiliek) a Kubula si hraje s jeho pneu

dvě hodiny, aniž by se snad někdo nudil. Snad ani Tygr, který si mezitím dal šlofíka u vrátnice. Na své si přišel i Krup, který si užíval ve stylové restauraci umístěné ve vagonu. Když už jsme skoro chtěli odjet, začal si Sova ničit ventilíky a vyměňovat duše.

Začínalo to vypadat, že jsme kola brali, pouze abychom za ně mohli platit ve vlaku, tak jsme radši rychle nasedli, projeli jsme obec Lužná II a skrz bukové lesy jsme se vydali po silnici východním směrem. Asi po šesti kilometrech jsme odbočili, abychom okoukli zatopený lom namalovaný v mapě a zjistili, že není vhodný ke koupeli. Pak jsme vychutnali sjezd lesní silničkou k Pílské hájovně a odtud jsme se vydali po tělese bývalé

koněspřežní železnice, která byla koncem 20. let 19. stol natrasována z Prahy až do Plzně, ovšem nakonec skončila právě zde, v Křivoklátských hvozdech na pile u polesí Píně.

Na prosluněném lesním palouku jsme naaranžovali fotografii trefně vystihující celkový rozklad morálky (snad dodá Krup). Od hájovny Píně jsme jeli opět kus po silnici. V místě, kde jsme měli v plánu odbočit do Lánské obory a pokračovat znovu po trase koňky, nás však zaskočila zavřená brána. Chvilku jsme váhali a pak jsme sprostě přendali kola a přelezli, s chabým ospravedlněním, že plot je tu kvůli srnkám a ne lidem. Tygr a Turbo radši pokračovali okolo po silnici. Cesta po náspech a zářezy bývalé trati pěkně ubíhala a co nevidět jsme byli na druhé straně obory. Kubula s Krupem, kteří tolik nespíchali, viděli statného jelena. Na okraji obce Lány jsme chvíli česali jablka v sadu a libovali jsme si, kolik je tam na výběr odrůd, než jsme zjistili, že jsou všechna stejně nezralá. Pak jsme

Lokomotiva v železničním muzeu v Lužné u Rakovníka - Maďalův ráj!

OMV v parní sněžné fréze

dojeli k zámku, kde na nás již čekali Turbo s Tygrem.

Zaplatili jsme 10Kč a šli jsme si prohlédnout zámecký park. Kubula fotil svým novým foťákem a my jsme si zatím házeli frískem, než jsme byli napomenuti, ať nechodíme po trávě. Vždycky, když někdo vyšel před zámek, Kubula strašil, že v něm poznává samotného prezidenta. Nakonec Krup vyfotil osobu, která se vydala ze zámku na obchůzku a po zvětšení na displayi jsme museli dát Kubulovi za pravdu – tentokrát to skutečně byl sám Mr. Klaus. Pak jsme se dali na odchod, když v tom šel po pěšině přímo proti nám. A sám se s námi dal do řeči. Prý kde se tam berem, odkud jsme a jak jsme přijeli. A jestli se prý ještě stihneme vrátit do večera do Prahy (již bylo téměř šest hodin). Odvětili jsme, že nic jiného nám ani nezbývá. Pan prezident opáčil, že si je jist, že my „to suveréně zvládneme“. Jestli měl vůbec někdy v něčem pravdu, tak v tomhle :-). Akorát nás mrzelo, že nás nenapadlo zepat se ho osobně, jestli si můžeme zaházet to frísko, to by byl alespoň dobřej fór.

Zámecký park v Lánech

A hle kdo si to kráčí parkem:-)

Pak jsme se ještě zajeli podívat na hrob TGM, vrátili jsme se do vesnice, pořídili něco v krámě a zamířili jsme směrem na Žilinu. Po několika kilometrech jsme opustili rozlehlé lesy, ve kterých jsme se celý den pohybovali a se zapadajícím sluncem v zádech jsme ujížděli nyní již zemědělskou krajinou. Přes Družec, Valdek, Kyšice, Unhošť, Červený Újezd do Hájku. Odtud jsme pohodlně pokračovali po uzavřené silnici. Bohužel sem nemůžu napsat, že se Sova na konci legračně skácel do hromady štěrku, kterou přehlédl (přestože ji všichni objížděli), protože jsem mu slíbil, že to neudělám. Pak jsme projeli Brve a Sobín a akorát za soumraku jsme přijeli na Zličín. A tak jsme během posledních dvou hodin urazili převážnou část celého cyklovýletu (cca 35 z celkových 60 km).

Tak snad abychom zase někdy nešli na vodu...

Maďal

Podzimní sraz v Kácově

9. – 10. října 2004

Jako obvykle sraz začal v sobotu po obědě na místě určeném – tramském zařízení Toronto u Kácova. Postupně jsme se na místo trousili celý den, protože různé skupinky přicházely a přijížděly z různých směrů a některé už tam byly z předchozího dne.

Podzimní sraz je akce, na kterou již tradičně zveme „fosilie“ (lidi, kteří kdysi chodili do oddílu) a nejnak tomu bylo i tento rok. Tradičně přijel Alenáš a Emil – pro mladší členy vysvětlím, že oba byli dříve členy družinky Rysů, kterou vedl Tatouch na přelomu 80. a 90. let. V době, kdy do oddílu začali chodit Hřeří (např. Alfons, Krup, Diki, Hlad, atd...), tehdy coby malí pitřýsci, Rysové byli nejstarší družinkou spolu se Svišti, které vedl Kule. Podle dostupných informací se od té doby Alenáš s Emilem živí převážně cestováním po Indii:-). Uká-

zal se také Chechta, dříve člen „Šestého oddílu“ (v dřívějších dobách mělo totiž Středisko mládeže Vyšehrad více oddílů a my jsme byli „Sedmý oddíl“, ostatní oddíly postupně ale zanikaly, až zbyl jenom jeden – ten náš, takže dnes Sedmý oddíl střediska Vyšehrad = Středisko Vyšehrad). Dále přijel také Mrkvous, jeden ze zakládajících členů družinky Hřeří, a nedávno oženěný Strach, kterého již někteří určitě znají; člen

Taška a Vavřík: smrtící duo připravuje smrtící lívanečky:-)

Mišák si přivezl i paličku na maso - není divu, že potom vyhrál!

Sova a Aha už ladí a trénují na večerní slavnostňák

to Netopýřů, slovně družiny, ze které mimo jiné pochází např. také Jírovec, či věhlasný Prskavec. Tolik k malému historickému exkursu. Do dávnějších dob, kdy pitrýskem byl i Kule, se snad raději pouštět nebudu, přece jen ne každý je fanouškem archeologie.

Během sobotního odpoledne se akorát stihlo postavit týpí (tyče z loňska tu našťeství zůstaly) a vyhlásit tradiční vařící soutěž o medvědí kost z Rumunška. Soutěžní po-

krmy se vařily až do půl sedmé, kdy byla uzávěrka. Z nesoutežních rádcovských specialit bych si dovilil vyzdvihnout zejména v pekáči (!) zapečené brambory „Jambon français“ Jany-Klíněny a Jírovce, dále Maďalova „brutálního kapra“ pečeného v alobalu v uhličích a Kulecí lívanečky s výbornými povidly s nasbíraných jablek. Ovšem ani mladí nezklamali a představili chutná jídla porotě ve složení Mrkvous, Strach, Maďal, Tatouch a Krup. Vítězem

Mungo

Pytlíci 1

Ještěrky 1

Na sraz se přijel podívat i čerstvě ženatý Strach

soutěže se po zásluze stal Myšák se svým kuřečím řízkem vlastnoručně naklepaným paličkou na maso za tímto účelem z Prahy dovezenou! Další místa obsadila čína Kuby a Pepy a třetí pozici maso v pita-chlebu Madly a Sárý.

Poslední kuchaři dovařili už za tmy, a proto mohli být zpískáni papírníci, oblečeny krojovky a naladěny kytary. Nastal čas slavnostního ohně (šestiúhelníkového

tvaru), udělení Zelené stužky Kvíčalovi, vyhlášení výsledků vařby, předání 20 007 let staré kosti Myšákovi a pak hlavně hraní na kytaru a zpívání, které se protáhlo až do pozdních nočních hodin. Zima venku byla opravdu ukrutná, takže oheň v týpí nám přišel velmi vhod.

Druhý den ráno se znatelně oteplilo, jak vyšlo sluníčko. Kolem poledne, když už všichni vstali se proto mohlo začít hrát frisbee. Pole bylo příliš malé a počet hráčů vysoký, tak jsme se rozdělili na tři týmy a jeden vždy střídal. Hra byla sice poněkud chaotická a připomínala spíše Brownův pohyb než hru frisbee, avšak všichni se dobře bavili a o to tady jde. Naštěstí se hra obešla bez nějakých vážných následků, včetně pádu dvěstěkilového Krupa na dvacetikilovou Madlu:-). Kromě osvědčených hráčských kapacit se začaly projevovat i nové talenty, např. Sára a Madla, Kotul, který trénoval až v USA, či Vavřík, který, ač o metr nižší, Kotula neodbytně bránil.

Po nějaké hodině či dvou hry už zbývalo jen sníst oběd, sbalit týpí a odnést to na nádraží. Zájemci si u Krupa jedoucího autem s týpím objednali celkem asi 30 litrů jablečného moštu, který prodávají v Kácově a předávkou tohoto kontrabandu na nádraží Vršovice pak akce mohla být úspěšně zakončena.

zapsal Krup

Pytlíci 2

OMV

Ještěrky 2

Kompozice z podzimáku

26. – 31. října 2004

Tento zápis z podzimáku je poněkud výjimečný: je totiž poskládán ze tří zápisů od různých autorů. Snad se vám bude líbit:-). Zápis Čoči přepsala Jana.

Úterý

Taška: Přišel jsem do klubovny skoro poslední. Pak jsme se dívali na naše zážitky z výprav. Vedoucí nám nalepili na čelo slabiky, muselo nám z toho vzniknout slovo, které mělo 4 slabiky. Já jsem byl z Vojtou, Madlou, Jentou a se sebou. Jmenovali jsme se Výjimeční. Já byl Vý. Ostatní 3 skupiny měly název: Neoblomní, Svědomití a Úctyhodní. Pak se promítal film: Sedm statečných a Cesta do pravěku. Já usnul v půl 12, právě probíhaly druhohory.

Čoči: Sraz byl v klubovně v 17:50, já jsem však přišla ve čtvrt na šest, přede mnou přišel ještě Tygr. Kolem půl už nás tam bylo asi pět, a tak v šest začal program – hra, která nás rozdělila do čtyř skupinek: Úctyhodní, Výjimeční, Svědomití, Neoblomní. Pak se pouštěl film Sedm statečných a já s Řepkou jsme začaly vytvářet palačinky na másle. První a poslední palačinka se nám nepovedla, ale ty ostatní jo. Já jsem byla na internetu. Kolem desáté se začala promítat Cesta do pravěku. A pak už všichni dřímali na tvrdé zemi v klubovně.

Pepa: Večer jsme se všichni sešli v klubovně, kde jsme se rozdělili do čtyř skupin: Úctyhodní, Neoblomní, Svědomití a Výjimeční. Kule nám promítal filmy Sedm statečných a Cesta do pravěku. Pak jsme šli spát.

Středa

Taška: Ráno jsme se probudili brzo. Rychle jsme se oblékli. Musel jsem si koupit lístek na tramvaj. Pak jsme jeli ke kyvadlu, pak jsme čekali asi půl hodiny na Magyala. Pak nám zavolał Krup a řekl, že máme

OMV skládá hlavolam

najít obálku a tak jsme zase čekali asi deset minut až Jenta viděl Magyala jak tam dával obálku a Magyal zase odjel a Jenta běžel za tou obálkou a rychle to přečetl a tam bylo psáno: ať jdem do technickýho musea a bylo tam pár papírků na kterých byly různé tajenky. Já žádnou tajenku nevím, protože já s Vojtou jsme se flákali. Oba jsme si prohlédli celé museum. Pak jsem si koupil 3bit a nakonec jsem si koupil pár pohledů.

Pak jsme šli z musea. Šli jsme na nádraží. Na nádraží jsme museli najít náš box a v něm byl lístek. Pak já s Vojtou jsme si koupili párek v rohlíku. Já hlídal tašky a dal jsem Vojtovi 11 Kč. Pak jsem si chtěl koupit bombóny, ale bylo zavřeno (byl jsem smutný). Pak jsme slyšeli hlášení, že máme jít na nástupiště. Já nasedal první a tak jsem taky skončil v jiném vagónu. Naštěstí jsem to hned s brekem ohlásil výpravčímu a přeseď jsem do jiného vagónu, tam jsem byl správně. Přiseď jsem k Mišákovi. Mišák už usínal.

Po asi hodině byly skoro všechny lavičky uvolněny. Rychle jsem probudil Mišáka, aby zabral dvě lavičky a aby věděl, že já zabírám dvě lavičky. Po asi 2 a půl hodinách jsme museli vylézt z vlaku. Pak jsme čekali asi 2 min. Pak jsme šli na druhý vlak, který byl úplně prázdný, tak Mišák zabral 2 lavičky a já zabral 3 lavičky. My byli úplně na začátku, tam jak byly sklápovací židle. Tak jsme tam dělali rambajs. Nakonec na nás přišel řidič lokomotivy a řekl, že jestli toho nenecháme tak půdem mezi ostatní lidi (my jsme rači šli mezi ostatní lidi). Tak jsme jeli mezi normálními lidmi. I my jsme byli celkem normální!!!

Uběhlo 30 min a byli jsme na místě. Vystoupili jsme z vlaku. Odtamtud jsme vyšli kopec a pak jsme se museli zase dít do kopce mezi kravami na louce. Pak jsme rychle zabrali s Mišákem nejmenší pokoj. Pak jsme rychle běželi nasbírat hrušky a jablka.

Po asi 3 hod přišla poslední skupina a rychle si šli najít kde by se ubytovali, když Mišák zjistil, že u nás bude spát Kule, tak se rychle odstěhoval, protože si myslel, že Kule chrápe. Pak volal Krup Kulemu a řekl, že mají službu Výjimeční, což jsme my. Tak jsme se dohodli, že Kule probudí mě a že já probudím Jentu a Jenta že probudí Vojtu a Madlu.

Mungo hrdinně zápasí se zbytkem kaše

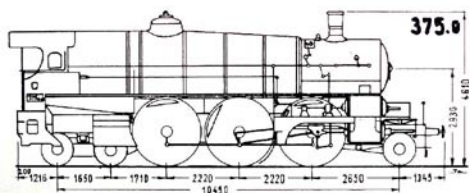

Čoči: Den začal tím, že jsme se zabalili a vyrazili jsme po Praze. Každá skupina jinam. Došli jsme tak do technického muzea, ve kterém jsme měli odpovědět na otázky, z kterých jsme sestavili kód ke skříňce na Hlavním nádraží. Ve skříňce byl schován lístek do vlaku a další zpráva, kdy jedou vlaky. Potom jsme měli zjistit, co znamenají některá slova v jazyku železničářů. Ve vlaku se sešly tři skupinky, ale jedna chyběla. Byla to ta Mungova. Mungo totiž dostal špatnou mapu, takže bloudil. Nakonec ale dorazil. Když ty tři skupinky dojely, obsadily pokoje, šly se převléct a hurá na dřevo (nikdo moc natěšenej nebyl). Potom jsme chvíli házeli frísko a pak už přišel Mungo. Všichni se ohřáli, snědli svou večeři a šli znaveni spát.

Pepa: Ráno jsme po skupinkách vyrazili hrát soutěž. Odehrávala se po Praze a v technickém muzeu. Byla složitá a proto ji radši nebudu popisovat. Výhrou byla jízdenka na vlak. Cesta vlakem trvala skoro tři hodiny. Po vystoupení ve stanici Provoďin nás čekala cesta s těžkými batohy do chalupy.

Čtvrtek

Taška: Tak bylo ráno. Udělali jsme to co měli. Já a Vojta jsme se trochu flákali, honili jsme krávy. Pak si každý snědl snídani. My dělali chleba s pomazánkou na oběd. Už se

Lokomotivu „Hrboun“ učastníci HOB jistě poznají

stmívalo a my skládali hlavolamy. Škoda, že tam nebyl ježek v kleci. Už byl večer a my museli jít spát.

Čoči: Na snídani byly záviny a potom se vyrazilo na družinové výpravy. Takže šly Ještěrky a Jírovec. Šli jsme do obory a nazpátek přes Psí kostel a bránu. První zastávka byla pod převisem. Byla fuška se tam vyšplhat. Dojedly jsme tam Janiny bonbóny a Madla přemlouvala Jírovce, aby si vzal Janu.

Potom to začalo bejt zajímavý, páč jsme slyšeli štěkání jelena. Šli jsme za tím štěkotem

a došli jsme k velkému krmelci u kopce se stožárem. Všude kolem nás pobíhaly divoké kozy a srnky, vylezli jsme na blízký posed. Ovšem když jsme na něj vylezli, tak už byla všechna zvířata pryč, takže jsme si dali aspoň oběd (*Tak to si tak trochu vymýšlíš, Markéto, pokud si dobře vzpomínám, tak jsem z toho posedu pozorovali asi dvě nebo tři pasoucí se srnky, a to docela dlouho – pozn. Jana*). Pak Madla zase uslyšela štěkot jelenů a vydala se za nimi a asi pět minut po ní jsme vyrazili i my. Madla k nám běžela a řvala u toho : „Viděla jsem stádo srnek“. Jana ji napomenula, aby v lese tak neřvala. Jíra ani Jana jí nevěřili, ale potom to viděli na vlastní oči. Vylezli jsem na ten kopeček u krmelce a Jíra vylezl na ten stožár, abychom se zorientovali a šli směrem k Pšimu kostelu. Madla se o něj strašně bála. Nakonec jsme se zorientovali a šli dál.

Cestou jsme našli super strom na lezení, tak jsme si řekli, že na něj vylezeme. První

Provodínská chalupa zvětšená v soutěži nadějnými fotografy z řad Pytlíků...

jsem na něj vylezla já, pak Madla, Jíra, Jana a Řepce to trvalo. Pak se lezlo dolů a to už bylo horší. Já, Jíra a Madla v poho, ale Řepka a Jana vyváděly. Jana pak říkala, že to jde s rukavicema líp, tak jsem jí názorně ukázala, že to jde i bez rukavic (vylezla a slezla jsem tak za 10 s). A Jana řekla, že každéj je na něco jinýho. A že já například umím lézt po stromech. Pak jsme došli ke Psímu kostelu a bráně, kde jsme hráli na schovku. Pak Madla hrála, že se urazila a řekla, že asi bude herečka, modelka nebo trubadúr (pořád to měnila). K večeri byla kaše s uzeným (to byla večeřička).

Pepa: Když jsme se ráno probudili a snědli snídani, vyšli jsme na družinové výpravy. Pytlíci šli s Kulem na Psí kostel. (Zajímavý pískovcový útvar). Mírně bloudili, protože je vedl Kuba, ale k cíli dorazili. Tady si dali svačinu a shodili pár klád ze srázu. Cestou zpět se potkali se Stíry a společně s nimi si zahráli schovku. Po schovce šli přes oboru, kde viděli muflony a daňky. V chatě měli k večeri bramborovou kaši s uzeným..

Stupně vítězů H.O.B., ale kde jsou vítězové?

Úctyhodní před startem, Jana to bere nejvážněji

Pátek

Taška: Ráno se mi nechtělo vstávat. Ke snídani bylo myslí. Měl jsem ovocné, bylo nejlepší. Pak jsme museli hrát takovou hru, že jsme museli vzít od každého stanoviště papírek. Já šel s Vojtou. Nasbíral jsem tři šestky. Celkem jsem měl 48 bodů. Kdyby mi nesebrali 6 bodů tak bych měl 54 bodů, byla to škoda. V 13:45 to končilo (V této hře jsme byli první).

Pak nám Krup s Magyalem udělali hru, museli jsme splnit nějaký věci a uprostřed hry jsme museli vyjít na hrad. Když jsme tam konečně byli, tak jsme se mohli najíst a napít. A pak jsme zase museli jít. My šli předposlední, na cestě nás předběhl Kule a spol a byli jsme poslední. Museli jsme dojít za Krupem a Magyalem pro pití a čokolády a pak jsme šli do chaty. Už se stmívalo a my sbírali hrušky a jablka a honili jsme krávy. Už byl večer a my museli spát. Byl to hezký den.

Čoči: K snídani bylo müsli. Jana a Jírovec ho rozdávali na každého hrnek. Potom začala běhačko – mlátička. Stručná pravidla: Bylo 20 nádraží, u každého bylo 16 lístečků s čísly od 1 do 6. Ty jsi měl číslo podle toho, kolikátý jsi přišel na to nádraží. Další část byl boj s protivníkem. Ty jsi vyložil z nasbíraných lístečků číslo tak, aby ho protivník neviděl a on udělal to samé a hodíte oba

kostkou. Kdo má vyšší součet vyloženého lístku a kostky dohromady, bere lístek protivníka. Já měla nakonec součet 38 a Kotul 107. Po konci této hry jsme měli jít na Pannu a sledovat signalizaci z hradu v Jestřebí. Odsignalizovali: „Hleďte pod jedlí“ (ve skutečnosti to bylo „pod borovicí“, pozn. redakce). Tam byla šifra, z které jsme se dozvěděli, že máme jít na hrad v Jestřebí. Všichni ji hned rozluštili a pádili na hrad. Tam na nás čekaly chleby, pomazánková másla a něco velice divného: kompas a mapa z roku 1983. Všichni tušili, co to bude a opsali si kontroly. Za dvacet minut jsme vyrazili (na H.O.B, čili hoboesácký orientační běh s pěti úkoly - pozn. red.)

- 1) Otázky z mašinkovejch písniček
- 2) Nesmyslné součástky
- 3) Nakreslete nesmyslné součástky
- 4) Zapamatujte si mašinky (fotky)
- 5) Zapište jména mašinek (nákrasy)

Všichni dorazili zpátky živi a zdraví, ale vyčerpaní. Krup a Maďal nám dali 2 čo-

kolády, Mattonku a mejdlo, s kterým nás poslali k rybníku. Voda byla celkem teplá a břeh s pískem horkej. Potom jsem já, Jana, Jírovec a Řepka šli nazpět. Cestou jsme potkali mrtvého kance a Řepka ztratila bakterku. Večer byly ještě hlavolamy, za který bylo strašnejch bodů (ve skutečnosti byly hlavolamy o den dřívě - pozn. red.).

Sobota

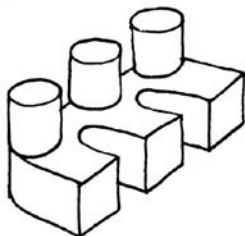
Taška: Ráno se vstávalo brzo. K snídani byl poridge. Mišák a Jirka měli ze včerejší večere miláno. Já měl s ostatními porridge. Potom večer vodjel Krup, Alfons a já s kanystrama (já odjel domů).

Čoči: Měli jsme službu a vaříme porridge z čerstvejch jablek. Je docela dobrej. Pak začne frisbee turnaj, ve kterém jsme prohráli dvakrát a vyhráli jednou. Já jsem se naučila házet druhým způsobem takže mám třeba vůči Janě výhodu. Hřiště je vybraný blbě, páč jsou tam barvící houby, který strašně kloužou a taky hodně lejn.

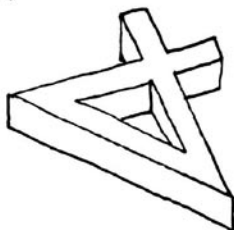

Janin „workšop“ – skládání origami

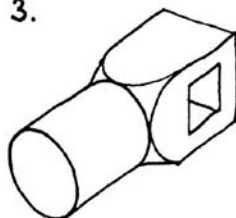
1.

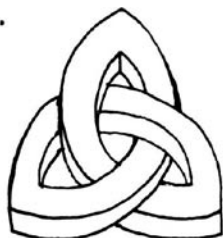
2.

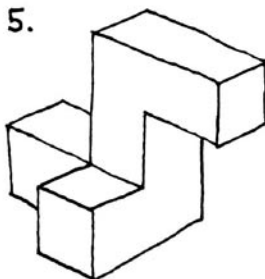
3.

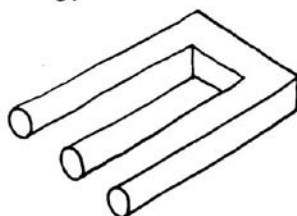
4.

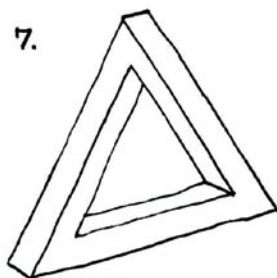
5.

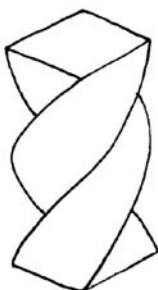
6.

7.

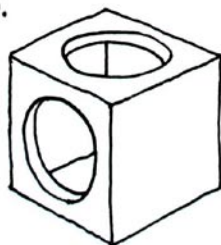
8.

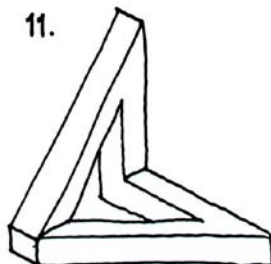
9.

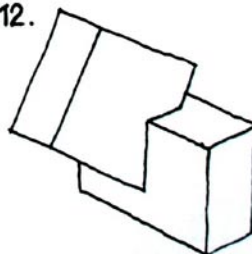
10.

11.

12.

Úloha z HOB: „Najděte součástky, které se zásadním způsobem odlišují od ostatních.“
 Na další kontrolu bylo úkolem tyto součástky z paměti nakreslit a určit jejich funkci v lokomotivě.
 Správné řešení se dozvíte ve Vědeckém koutku na str. 31 v tomto čísle.

Pedrův profesionální hod a Janina profesionální obrana – Taška na to jen zírá.

Po turnaji jsme se sešli u krbu a jedli burty (někdo i točeňák-fuj!!!!). Každý měl dva, či neomezeně točeňáku. Odpoledne bylo volno na trhání jablek, hrušek. Byly workšopy. Večer byla supr zelňačka, která mi fakt chutnala (to bylo tím, že jsme ji vařili my). Večer byl slavnostňák – můj první slavnostňák. Zpívaly se železniční písničky a podzimák vyhrál Vojta.

Neděle

Čoči: Zase porič, tentokrát ze sušeného ovoce. Zdaleka nebyl tak dobrý jako ten náš. Potom probíhalo balení, hledání a sténání. Pak jsem střílela z luku, jak jsem se včera naučila ve workšopu se Sašou. Pak jsem si zahrála na pár bodů frísko. Alf furt říkal Hrochovi, ať si koupí kopačky, že to stojí za to, že stojíš dvě stovky a že ti vydrží 1 až 2 roky. Hroch řek, že si je asi koupí, a tak skončila diskuse a Jana svolávala na oběd (byl chleba se sejrem a zeleninou).

Pak už se zase jelo. Já, Jana, Jírovec a Madla jsme hráli takovou hru se slovy (*asociace – pozn. Jana*), načež Jana řekla, že se mnou nehraje a nazvala mě „pakem“, což mě dost namíchlo a nedivila bych se, kdybych vyskočila z vlaku jako pravej hoboje (*má to být hoboje, nemá nic společného s dechovým nástrojem jménem hoboje – pozn. red.*) na první slepou, pak na druhou, atd.

Zapsali: Čoči (Činže), Taška a Pepa

Lekce řeči těla

9. listopadu 2004

Někdy kolem poloviny letošního listopadu se sešlo několik Špatníků, Výrů a starších v klubovně na povídání jedné příjemné paní, Daniely Fischerové.

Přišla nás, se svým manželem Jindřichem Špicnerem, obohatit o pár zajímavostí, které se týkaly řeči těla. Povíдалa o různých reakcích, jak se chová naše tělo, například co děláme podvědomě, co vědomě, když se dostaneme do určitých situací, třeba při leknutí. Při něm se v našem těle dějí věci, kterými se v podstatě podvědomě připravujeme na boj a stavíme se tedy do obranné pozice. Prohýbají se nám lokty a

kolena, abychom byli připraveni na útek, mozek se více zásobuje krví, roztahují se zorničky, abychom měli lepší postřeh, produkuje se více krevních destiček, kdyby došlo ke krvácení, aby se krev rychleji srazila a tak dále. Doba, kdy se toto člověku stane, mnohdy aniž by o tom věděl, je kratší než jedna vteřina. Po pár vteřinách je totiž vše opět normální. Pro ilustraci pak znenadání mocně zařvala. Lekl sem se a myslím, že jsem nebyl sám!

Na vybídnutí, abychom se zeptali sami na něco, co nás zajímá, se Hroch zeptal: „Co se děje při takovém seznamování?“ Tak se nám dostalo informací o našich tělesných reakcích a projevech při seznamování, přičemž se paní Fischerová zaměřila na koketování a flirt. Většinu doprovodných komunikačních projevů našeho těla všichni děláme podvědomě, ale dají se i naučit. Základním prvkem neverbální komunikace je postoj mluvčího, tedy jak se tváří, jakým tónem, jak stojí (sedí, leží, .), jak dává (nedává) najevo svůj pocit při konverzaci. Informace, které získáme při komunikaci plynou nejenom ze slov, ale také z chování mluvčích. Neverbální cestou prý získáme až přes 90% věch informací.

Povídání bylo moc zajímavé a obohacující. Pokud se bude ještě podobně sezení konat, doporučuji se zúčastnit. Podle slov přednášející je toho o tom mnoho co povídat a v tak krátkém čase nám toho stihla říci opravdu málo. Však velmi zajímavého!

vytvořil Křeček

pro ilustraci užito Taškova díla ze Dne stromů

„Základním prvkem neverbální komunikace je postoj mluvčího...“

Pražská 100vka

26. – 27. listopadu. 2004

Pozn. na úvod: jedná se o pochod na 100 km a ne sprint na 100 m, jak se mně hodně lidí ptalo. Sraz byl ve 22:45 na Masarykově nádraží, odkud jsme odjeli vlakem do Roztok.

V Roztokách na startovní čáře ve 23:23 byl závod zahájen. Jdeme Tichým údolím. Na můj vkus se jde poměrně rychle bez zbytečných zastávek a celá skupina se drží pohromadě. Maďal nám ještě ve vlaku rozdál kartičky s údaji o ušlých krupometrech, takže si můžeme kontrolovat kolik jsme právě ušli.

Jdeme bez zastavování přes Černého vola, Tuchoměřice (10 km) až do plánované první zastávky pod mostem pod dálnicí. Tam je ale dosti nevlídně, tak jdeme asi 0,5 km do Kněževsi (13,65 km), kde se asi na půl hodiny zastavujeme na svačinu a chlubíme se ostatním, co všechno dobrého k jídlu máme s sebou.

Celkem je nás dvanáct: Tatouch, Sova, Alfons, Maďal, Vrápenec (já), Husťák (Tygr), Jana, Hroch, David, a Hrochův kamarád Honza a ještě dva Alfonsovi kamarádi. Jeden se tuším jmenuje Petr a chodí s Alfonsem, Magyalem a Chechtou na Krkonošskou sedmdesátku. Ze zastávky odcházíme celkem odpočatí a jdeme podél letiště a zrušené trati po dlouhé rovince, kde strašně fouká, do Dobrovízu a dál do Jenče (20 km). Skupina se stále drží pohromadě a všichni se tváří dobře naladěni.

Z Jenče jdeme dál do Chrástčan a Jinočan. Na konci Jinočan slavíme 30 km. Pak jdeme kolem obchodu ve Zbuzanech, kde se při dřívějších pochodech nakupovalo, ale dnes jsme tu moc brzy, a tak nemá ještě otevřeno. Skupinka Hroch, David a Honza se nějak drží vzadu, a tak jim odebíráme Davida, aby šel s námi a myslím že někde před 40 km už o Hrochovi a Honzovi nevíme. Ušli kolem 35 km.

V Zadní Kopanině klesáme (klusem) do Radotínského údolí, které probíháme a místy procházíme velice rychle a v Radotíně u pomníku (40 km) jsme oproti jindy velice brzo. Telefonujeme Kulemu, abychom ho vzbudili, ale nezvedá to. Pak ještě budíme Sašu a říkáme jí, že na Zbraslavi budeme o hodinu dřív. Saša nakonec nějak probudí i Kuleho. Svačíme a jdeme přes most na Zbraslav. Na Zbraslavi jsme od 8:00 do 9:05. Jdeme si na záchod a ve vyhřívané čekárně všelijak žertujeme. Železničáři jsou na nás velice milí a nijak se na nás nezlobí. Před devátou přijíždí Kule se Sašou, kteří nám doplňují zásoby teplého čaje. Odcházíme směrem na Závist, ale už bez Davida a Alfonsových kamarádů. Ušli 44,5 km.

Kousek za Lhotou míjíme 50 km. Rozdvoujeme se na dvě skupiny, protože někdo nechce jít kratší cestou přes rozorané pole. Potkáváme se na autobusové zastávce v Psárech. Tady sedíme a když chceme odejít tak začíná pršet. Nakonec odcházíme

Vrápenec v Průhonicích

asi až po hodině. Po cestě si zalepují prsty u nohou, které mám rozkrváčené od nehtů. Pořád se jde celkem slušnou rychlostí. Už máme za sebou 60 km. V Osnici zase prší, ale nedá se nic dělat, a tak jdeme dál i v dešti.

Husták se drží nějak vzadu a tak voláme, jestli by ho Krup nevyzvedl mezi parkama v Průhonicích. Tam nakonec končí i Jana. Oba ušli 65km. Jdeme do cukrárny v Průhonicích a tady se jídlem, záchodem, ošetřováním a podobnými věcmi, zdržíme hodinu a pět minut. Jsou čtyři hodiny odpoledne. Tatouch se Sašou se odpojují a jdou asi 10km na tramvaj do Hostivaře. My jdeme dál do Uhříněvsi, kde se odpojuje Kule.

To už je zase tma a my pokračujeme až do Běchovic. Už jsme jenom čtyři: Alfons, Magyal, Sova a já. Z Průhonic až do Běchovic se snažíme běžet. V Běchovicích (80,38 km) se na 15 minut zastavujeme, abychom načerpali sílu. Je šest hodin a do cíle to je ještě 20 km. Z Běchovic už přestávám mít požitek z chůze a tak se radši snažím přemluvit ostatní, aby se mnou běželi. Jdeme indiánskou chůzí. Míjíme podjezd v Horních Počernicích (85 km) a běžíme tři kilometry do Radonic. Tady si taky na dvacet minut sedáme a odpočíváme. Když jsem vstal, tak mě všechno bolí. Až sem se

Husták v Průhonicím parku

mi šlo/běželo v pohodě, ale teď už to prostě jde velice špatně. Ostatní se tváří, že už těch posledních 10km bylo pro ně utrpení, a že tahle zastávka jim nepomohla.

Jdeme přes Vinoř do Čakovic (95 km). Po cestě kolem nás zastavilo asi deset aut a všichni se koukají do mapy, ale my víme, že to jsou Kuleho špehové, kteří kontrolují jestli nepodvádíme. Sova se nějak podivně motá a vůbec nemluví. U kostela si asi na 5 minut sedáme k odpočinku, ale pak si řekneme, že už to nějak dojdeme a vyrazíme.

Jdeme kolem nákupního centra. Alfons volá Zúze, aby si pro nás přijela k Ďáblickému hřbitovu (100 km), kde je cíl. Tam přicházíme v čase 22:40. Zuza přijíždí, čímž nás zachraňuje a odváží nás na novou stanici metra Ládví. Tam se po schodech splazíme do soupravy a odjíždíme. Po výstupu z metra na I. P. Pavlova si připadám jak nějaký re...d, pořád mě předcházejí důchodci s nákupními taškami. Sedám do tramvaje odjíždím konečně domů.

Vrápenec si v Průhonicích ošetřuje nohu

zapsal Vrápenec

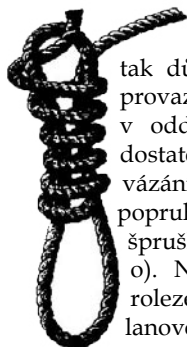
Malé uzlíkové pojednání – část I.

aneb co umí a vydrží uzle a lana (... a také nervy při práci s nimi... :o)

Nejdříve si řekneme něco z obecné uzlíkové teorie. Měli bychom vědět, že každé zauzlování provazu snižuje jeho pevnost či nosnost a to téměř na polovinu. (Oblíbeným figlem pro přetržení pevnějšího provázku bývá uvázání malé uzlinky a trhem pak se provázek v uzlince snáze přerve.)

Ale čímže se vlastně ta nosnost provazu nebo lana snižuje? Tři maličkosti se nám o to starají:

1. Lano se v uzlu ohýbá a to okolo velmi malých průměrů. Toto ohýbání má za následek mechanické a tepelné (vznikající třením) namáhání lana. Vlákná na vnitřních stranách oblouků jsou stlačována a ty na vnější straně oblouků zase natahována.
2. Na některé kusy lana v uzlu je působeno tahem (táhli, táhli, ale řepu nevytáhli) a na jiné zase tlakem a to tím větším, čím více se uzel utahuje.
3. Po uvázání uzlu se v laně posouvají jeho jednotlivé stavební části, malá vlákněnka spletená do větších, ale i ta větší vlákna atak dále, až se to vlastně celé v uzlu navzájem hýbe... A to vše prý už od úrovně malinkatých molekul...

Pevnost uzlů, uzlíků a uzlinek nemusí být vždy tak důležitá, protože u většiny provazů a při našem použití v oddíle zůstane ještě natolik dostatečná aby vydržela (třeba vázání kličky na botě, přichycení popruhu na kytaru, či svazování šprušlin na táborové postýlce : o). Nicméně například v horolezectví, při vazbě různých lanovek, opičích drah, svazování

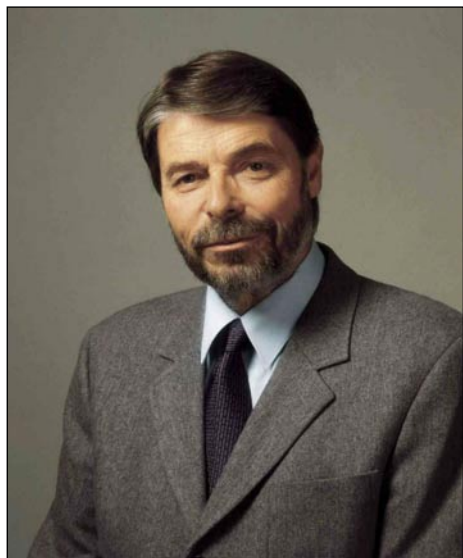
hodně namáhaných spojů (např. některé uzly na táborovém stožáru, vazba koníčkovací šňůry k lodi, přikotvení lana pro spouštění atp...) je již dobré promyslet jakým provazem, jaký uzlík budeme vázat. Ale postupme dále.

Čím jednodušší uzel, tím jsou oblouky provazů o menším průměru a lano je v uzlu více namáháno. Proto se na více namáhaná místa používají uzle kde lano ovineme ve více závitech. Příkladem je třeba Jednoduchá rybářská spojka, její nosnost je menší než u Dvojitě či Trojitě rybářské smyčky, kde je závitů více nebo Osmičkový uzel, lano je zde vícekrát překřížené a ohnuté v obloucích o větším poloměru, unese tedy více, než např.

Vůdcovský uzel (zvaný též Pevná smyčka či Krejčík). Bývá také pravidlem, že uzel který je nosnější a provaz je víckrát omotan se tolik neutáhne a lépe se povoluje (Devítkový uzel se povoluje lépe než Osmičkový, Osmičkový lépe než Vůdcovský). Zatěžovaný konec lana by měl v uzlíku vytvářet co největší oblouk, to znamená měl by jít vrchem uzlu co nejbližší vytvořenému oku.

Jedno z dalších důležitých pravidel je, aby krátké konečky koukající z uzlu, byly dlouhé alespoň jako 10 násobek průměru lana.

Na nosnost lana, na kterém uzlíky vážeme, dále nepříznivě působí vlhkost, vlhkost spojená s mrazem, stáří, opotřebení (hlavně trhem, či stříhovým zatížením na ostré hraně), „puchření“ (pro nás hlavně koníčkovacích šňůr, jen nevím jestli výraz puchření je správný...). Nechtěný uzlík v průběhu lana nebo provazu může vadit při rázovém zatížení lana (tzn. při rychlém škrubnutí a trhu). To se může ošklivě projevit např. zase na koníčkovací šňůře, jelikož tam je provaz dále oslaben právě vlhkostí i

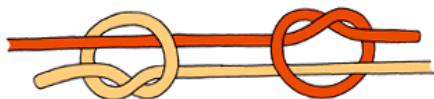

Uzel

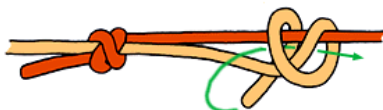
opotrebením a „puchřením“ a když spouštěná loď dole pod jezem provazem škubne, může dojít k jeho rychlému přetržení a pak papá lodičko...

Jak využít uzlíky ze strelky?

Ambulantní uzel – je to plochá spojka (jak jí i někdo nazývá), jejíž vazba je rychlá a jednoduchá. Jen je nutné dbát na správné křížení provazů. Používá se především na spoje, kde je vhodné aby uzel nebyl veliký, kulatý, netlačil apod. Například při vázání šátku pro podporu poraněné ruky, ale používá se i jinde. Ve své „kličkové formě“ na zavazování tkaniček do bot, protažením se dobře užíje ke spojení dvou uzavřených smyček, kdy prokazuje jen minimální ztráty pevnosti. Jinak pro spojení dvou provazů není tento uzel příliš spolehlivý, ale když už jej tak využijeme, měly by mít provazy stejnou tloušťku a pokud možno i ohebnost či poddajnost.

Autíčka neboli Rybářská spojka – Je to spojka vhodná ke svazování tenkých provázků, vláken z umělých hmot, rybářských vlasců, ale i ke spojení dvou různě silných provazů. My se učíme takzvanou „jednoduchou“ rybářskou spojku nebo jednoduchá autíčka, ale pro získání spolehlivějšího spoje, např. v horolezectví, se užívá spíše dvojitá verze tohoto uzlíku. Uzel jde po silném zatížení dosti špatně rozvazovat a někdy se u toho můžeme pěkně zapotit. Na

druhou stranu nemá snahu se samovolně rozvazovat. Rybářskou spojku, hlavně tu, kterou jsme sami nevázáli, je nutné řádně zkontrolovat!!! Může se totiž stát, že se uváže obráceně. Po zatažení za volné, dlouhé konce provazu se pak uzel nezasekne, ale naopak rozjede... Což může být i nebezpečné, třeba při spouštění člověka.

Pokračování příště!

Obrázky a něco z povídání převzato z: <http://sakal.stredozem.cz/metodika/metodika.htm>

připravil Alfons

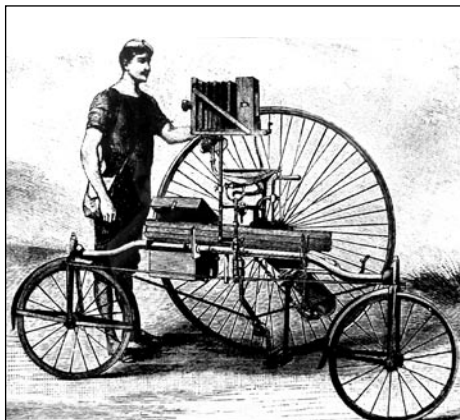
Vědecký koutek

V dnešním vědeckém koutku vám představíme nejnovější poznatky ze dvou oborů techniky.

Fotografie

Vlevo dole: „Obrázek znázorňující přenášení nezbytných fotografických pomůcek při práci v terénu v době kolodiové fotografie“. Pokud vám zavazadlo připomíná kulecí fotobrašnu, nenechte se mýlit. Ta se odlišuje zcela zásadně - je o něco větší a nosí se na břiše.

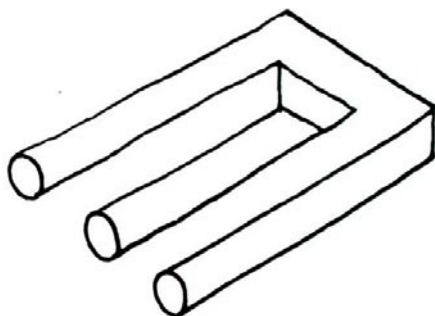
Vpravo nahoře vidíme „Photo-Tricycle firmy Rudge & Co. z r. 1888, který měl usnadňovat transport cestovní fotografické komory s ostatními nebytnými pomůckami, potřebnými pro práci v terénu“. Podle neověřených zpráv nyní výrobce jízdních kol Author vyvíjí obdobný stroj ve verzi MTB.

Strojírenství

Řešení úlohy z HOB – Družstvo Svědomitých jako jediné správně určilo funkci této součástky v lokomotivě:

„Jedná se o tzv. *trojkovadlo* (*ternaliseur*). Je nepostradatelnou součástí každého parního stroje se zpětným chodem. Parní kotel je zařízení čistě dvoustavové (binární) - buď tlak dodává, nebo ne. Trojkovadlo převádí tuto informaci na ternální (trojkovou), které využívá parní stroj: vpřed - stůj - vzad ...“

připravili Maďal & Aha
zdroj: Národní technické museum

Na Slovenském puťáku jsme byli rozděleni do dvou mužstev. Přes nevelké nasazení měli zprvu (§)Patníci před Výry náskok a na domluvených tábořištích byli zpravidla o půl dne dříve. Během cesty přes Strážovské vrchy a Malou Fatru si někteří stále stěžovali že musejí chodit. Když předposlední den nastal vysněný veget s válením a sklízením borůvek na Velké Luce, vyskytly se stížnosti že se nic neděje a málem jsme kvůli tomu odjeli od den dřív domů. Kdo tomu potom má rozumět... Výřá skupina stále ještě neudělala domluvené klíky za pozdní příchod pod Kľak (zatímco disciplinovaní (§)Patníci tak učinili)

Počátkem září jsme provedli propracovanou a koordinovanou náborovou akci v Muzeu Policie na Karlově. Součástí bylo také méně propracované a méně koordinované divadelní představení. Nad návštěvníky muzea jsme měli značné přecíslení a úspěšnost akce se nijak nevyvíkala z dlouhodobého průměru.

Během první podzimní vody, v úseku Vyšší Brod - Český Krumlov, panovalo krásné slunečné počasí. (§)Patníci se nemohli zúčastnit, protože měli v Lánech domluvenu audienci s prezidentem. Zato na druhé vodě byla zima jaksepatří a zachránil nás pouze Ahalbertovic vytopený byt v Budějicích, dobře zásobený potravinami.

Magda zorganizovala revoluci na své fakultě a poté byla nucena emigrovat do země toryů a whigů starat se o angličáky (jak známo, revoluce požírá své děti).

Proběhl dřevinový kec. ŠKADOKův orienták (byl podzimní, takže ho připravoval Maďal - vždy jarní vyhraje a podzimní připravuje) jsme letos zahájili fotbalkem na místním hřišti. Tím jsme se strategicky vyčerpali ještě před závodem. Fotbalkem akce i skončila - po závodě jsme chvíli pozorovali místní (čtvrtou?) ligu.

Osada Toronto u Kácova opět ožila během podzimního srazu. V soutěži ve vaření excelovali bratři Lerlovi, z fosilií dorazili mimo jiné Mrkvous, Alenáš a čerstvě ženatý Strach. Postavili jsme sedmimetrové týpko, což zajistilo krásné počasí a v neděli jsme si mohli dát match ve frisB.

Mohutným nákladem byly vydány nové skládací letáky barevně a barvitě vychvalující náš oddíl. Ohlas zatím není veliký, možná to bude částečně způsobeno tím, že letáky leží v klubovně ve skříni.

Před odjezdem na podzimní tábor se všichni účastníci vydali do technického muzea prohloubit své železničářské znalosti, neboť den předtím byla zahájena dlouhodobá hra na téma hoboes. Mimo zápasů ve frisbee se na provodínských loukách mezi kravinci odehrála i chodičko-sběračko-mlátičko-krosička a v nedalekém lese se testovala nová disciplína orientačního běhu, zvaná HOB. Místní tele zřejmě zapomnělo svůj part (nebo bylo sežráno) a tak byl tentokrát náš zpěv u slavnostního ohně poněkud ochuzen.

Náš jmenovec, národní kulturní památka (NKP) Vyšehrad, pořádal pro děti akci „Den Stromu“. Jedinými účastníky bylo množství rádců a několik málo Štirů.

Proběhl uzlovací kec a družinové výpravy. (§)Patníci se zúčastnili přespolního běhu na Hvězdě. Až na Maďala se všichni umístili v první desítce. To však nedocenil komentátor akce, který prohlásil že „kluci z Vyšehradu nejsou žádní atleti“.

Na start jubilejního, třicátého, ročníku Pražské Stovky v Roztokách se dostavilo nezvyklé množství borců. Z původních dvanácti tuhýšů se k d'áblickému hřbitovu přihourali čtyři, což je za poslední léta také rekordní počet.

Špatníci opět začali usilovně pařit dračák pod vedením zdatného pídžeje Munga.

Alfons stále neopravil loď, kterou rozbil v minulém století.

